

KONSPIRATIONEN OM FØRSTE VERDENSKRIG

Første del: At starte en krig

Her er den historie om første verdenskrig, som du ikke læste i historiebøgerne. Dette er første verdenskrig-konspirationen. Hvad handlede første verdenskrig om? Hvordan begyndte den? Hvem vandt? Og hvad vandt de? Nu, hundrede år efter de sidste skud ringede, driller disse spørgsmål stadig både historikere og lægfolk.

Men som vi skal se, er denne forvirring ikke en historisk tilfældighed, men det bind, der blev bundet os for øjnene for at forhindre os i at se, hvad første verdenskrig egentlig var.

af James Corbett

"Gassed", John Singer Sargent (1856-1925). Foto: public domain.

Indledning, 11. Nov. 1918

Over hele Vestfronten ringede klokkerne, der var heldige nok til at have undsluppet fire års beskydning, den ellefte time ind. Og dermed fik første verdenskrig en ende.

Fra klokken 10 til 11 - tidsrummet for fjendtlighedernes indstilling - forårsagede de modstående batteri-enheder simpelthen et helvede. Ikke engang artilleri-forspillet til vores fremstød i Argonne kom tæt på det. At forsøge et fremstød var uden for rækkevidde. Det var ikke et bombardement. Det var en syndflod. [. . .]

Intet med en helt så lynende virkning som det pludselige stop,

der kom kl. 11, har jeg nogensinde oplevet. Det var nøjagtigt klokken 10:60, og - brølet stoppede som en bil, der ramte en mur. Den efterfølgende stilhed var uhyggelig i sammenligning. Fra et sted langt under jorden begyndte tykkerne at dukke op.*

De kravlede op til brystværnet og begyndte at råbe vildt. De kastede deres rifler, hatte, bandolærer, bajonetter og skyttegravsknive hen til os. De begyndte at synge. -Løjtnant Walter A. Davenport, 101. infanteriregiment, den amerikanske hær [1].

Og lige pludselig var det hele forbi. Fire år med det værste blodbad, som verden nogensinde havde set, stoppede lige så pludseligt

og forvirrende, som det var begyndt.

Og verden svor: "Aldrig igen". Hvert år lægger vi kransene. Vi hører fanfaren: "Last Post". Vi udtaler ordene "aldrig igen" som en besværgelse. Men hvad betyder det? For at besvare dette spørgsmål må vi forstå, hvad første verdenskrig var.

Første verdenskrig var en eksplosion, et brydningspunkt i historien. I den store katastrofes smuldrende granathul lå den industrielle æras optimisme om evig fremgang.

Gamle sandheder om krigens herlighed lå strøet rundt på slagmarken i "den store krig" som en falden soldat efterladt til døden i Ingenmandsland, og sammen med den lå alle de brudte drøm-

me om en verdensorden, der blev sprængt i luften.

Hvad enten vi ved det eller ej, lever vi her i det 21. århundrede stadig i krateret af denne eksplosion som ofre for en første verdenskrig, som vi først nu begynder at forstå.

Hvad handlede første verdenskrig om? Hvordan begyndte den? Hvem vandt? Og hvad vandt de? Nu, hundrede år efter de sidste skud ringede, driller disse spørgsmål stadig både historikere og lægfolk.

Men som vi skal se, er denne forvirring ikke en historisk tilfældighed, men det bind, der blev bundet os for øjnene for at forhindre os i at se, hvad første verdenskrig egentlig var.

Den østrigske tronfølger, ærkehertug Franz Ferdinand (1863-1914) og hustru Sophie Chotek, hertuginde af Hohenberg (1868-1914) på trappen til rådhuset i Sarajevo kort før de blev myrdet, 28.06.1914. Foto: public domain.

Del 1 : At starte en krig, 28. juni, 1914

Ærkehertug Franz Ferdinand, arving til den østrig-ungarske trone, og hans kone, Sophie, er i Sarajevo for at overvære en militær inspektion. Set i bagklogskabens lys er det en risikabel provokation, som at smide en tændstik i en krudttønde. Serbisk nationalisme er stigende, Balkan er ude i en tumult af diplomatiske kriser og regionale krige, og spændinger mellem kongedømmet, Serbien, og det østrig-ungarske kejserrige er ved at koge over.

Men på trods af advarsler og dårlige tegn er regentparrets sikkerhedsforanstaltninger ekstremt lemfældige. De sætter sig op i en åben sportsvogn og kører i en kortegte af seks biler langs en på forhånd annonceret rute. Efter en militærinspektion kører de mod rådhuset, hvor de skal modtages af borgmesteren. Besøget foregår nøjagtigt som planlagt og præcist på klokkeslættet.

Og så eksploderer bomben. Som vi nu ved, var kortegen en dødsfælde. Seks snigmordere stod den morgen langs det kongelige pars rute, bevæbnet med bomber og pistoler. De første to undlod at handle, men den tredje, Nedeljko Čabrinović, panikkede og kaste-

de sin bombe på ærkehertugens åbne bils sammenklappede kaleche. Den sprang tilbage ud på gaden og eksploderede under den næste bil i konvojen. Franz Ferdinand og hans kone skyndte sig uskadt til rådhuset og passerede de andre snigmordere langs ruten for hurtigt til, at disse kunne nå at handle.

Efter med nød og næppe at have undsluppet døden aflyste ærkehertugen resten af sin planlagte tur for at besøge de sårede fra bombningen på hospitalet. Ved et bemærkelsesværdigt skæbnessammentræf kørte chaufføren parret ad en forkert rute, og da han blev beordret til at vende om, stoppede bilen direkte foran den delikatesseforretning, hvor den håbefulde snigmorder, Gavrilo Princip, var gået hen, efter hans mission mod kortegen var mislykket. Dér - halvanden meter foran Princip - befandt ærkehertugen og hans kone sig.

Princip afgav to skud og dræbte dem begge.

Ja, selv de officielle historiebøger - de bøger, der er skrevet og udgivet af "vinderne" - skriver, at første verdenskrig startede som følge af en sammensværgelse. Det var trods alt, - som alle førsteårs historieelever bliver undervist i, - sammensværgelsen for at myrde ærkehertugen, Franz Ferdinand, der førte til krigsudbruddet.

Denne historie, den officielle historie om optakten til første verdenskrig, er kendt nok nu: I 1914 var Europa som et sammenkoblet urværk af alliancer og militære mobiliseringsplaner, der, når de blev sat i bevægelse, uundgåeligt tikkede i retning mod total krigsførelse. Mordet på ærkehertugen var blot den undskyldning, der skulle til for at sætte dette urværk i gang, og den deraf følgende "juli-krise" af diplomatiske og militære eskaleringer førte med perfekt forudsigelighed til den kontinentale og - i sidste ende - globale krig. I denne omhyggeligt renskurede version af historien starter første verdenskrig i Sarajevo den 28. juni, 1914.

Men denne officielle historie udelader så meget af den rigtige historie om optakten til krigen, at den udgør en løgn. Men én ting har den fået rigtigt fat på: Første verdenskrig var resultatet af en sammensværgelse.

For at forstå denne sammensværgelse må vi vende os, ikke til Sarajevo og sammenslutningen af serbiske nationalister bag snigmordet i sommeren 1914, men til en kølig dagligstue i London i vinteren 1891. Her tager tre af de mest betydningsfulde mænd i deres tidsalder, - mænd, hvis navne kun svagt huskes i dag, - de første konkrete skridt mod at danne et hemmeligt samfund, som de har

diskuteret indbyrdes i årevis. Den gruppe, der udspringer af dette møde [2], vil fortsætte ved at udnytte medlemmernes rigdom og magt til at forme historiens forløb, og 23 år senere vil den føre verden ud i den første virkelige globale krig.

Deres plan lyder som aparte historisk fiktion. De vil danne en hemmelig organisation dedikeret til "udbredelse af det britiske styre i hele verden" og "den ultimative gendannelse af USA som en integreret del af et britisk imperie". Gruppen skal struktureres som noget i retning af et religiøst broderskab (jesuiterordenen bliver gentagne gange nævnt som model) opdelt i to cirkler: En indre cirkel kaldet "The Society of the Elect" ("De udvalgte samfund"), som skal lede aktiviteten i en større, ydre cirkel kaldet "The Association of Helpers" (Foreningen af hjælpere), der ikke må kende til den indre cirkels eksistens.

"Britiske styre" og "indre cirkler" og "hemmelige selskaber". Hvis denne plan blev præsenteret i dag, ville mange sige, at den var udarbejdet af en fantasifuld tegneserieforfatter. Men de tre mænd, der samledes i London den vinter eftermiddag i 1891, var ikke tegneserieforfattere: De var blandt de rigeste og mest indflydelsesrige mænd i det britiske samfund, og de havde adgang til de ressourcer og kontakter, der skulle til for at gøre drømmen til en realitet.

Til stede på mødet den dag var: William T. Stead, berømt avisredaktør, hvis avis, The Pall Mall Gazette, slog igennem som et pionerarbejde inden for tabloidjournalistik, og hvis "Review of Reviews" var enormt indflydelsesrig i hele den engelsktalende verden; Reginald Brett, senere kendt som Lord Esher, en historiker og politiker, der blev ven, fortrolig og rådgiver for Dronning Victoria, Kong Edward 7. og Kong Georg 5., - og som var kendt som en af de primære magter-bag-tronen i sin tidsalder; og Cecil Rhodes, den enormt rige diamantmagnat, hvis bedrifter i Sydafrika og ambition om at forvandle det afrikanske kontinent gjorde, at den

tids satirikere gav ham øgenavnet "Colossus" [3] (Kolossen, jf. Kolossen på Rhodos, et af oldtidens syv underværker).

”Men Rhodes' ambition var ikke noget at le ad. Hvis nogen i verden havde magt og evne til at danne en sådan gruppe på det tidspunkt, var det Cecil Rhodes. Richard Grove, historieforsker og forfatter, TragedyAndHope.com [4].”

William Thomas Stead (1849-1912) redaktør "The Pall Mall Gazette". Foto: public domain.

Reginald Brett, senere Lord Esher (1852-1930) historiker og politiker. Foto: public domain.

Cecil Rhodes (1853-1902) politiker og diamantmagnat. Foto: public domain.

RICHARD GROVE:

”Cecil Rhodes var også fra Storbritannien. Han blev uddannet på Oxford, men først efter han havde været i Sydafrika, begyndte han på Oxford. Han fulgte med en ældre bror til Sydafrika. Den ældre bror arbejdede i diamantminerne, og da Rhodes nåede frem, havde han en plan, og hans bror siger: ”Jeg tager afsted og graver i guldminerne. De har lige fundet guld!” Han efterlader sin yngre bror, Cecil Rhodes, som er i 20'erne, med ansvaret for hele denne diamantmines drift. Cecil Rhodes tager derefter til Oxford og kommer tilbage til Sydafrika med hjælp fra Lord Rothschild, der havde finansieret indsatsen bag De Beers, og udnyttede den situation. Og derfra begynder de at bruge det, der kun kan kaldes for rent slavarbejde, og som senere bliver til apartheidpolitikken i Sydafrika.”

GERRY DOCHERTY:

”Tja, Rhodes var særlig vigtig, fordi han i slutningen af det 19. århundrede på mange måder var indbegrebet af, hvordan kapitalismen virkede, [og] hvor rigdom virkelig var.”

”Gerry Docherty, forsker i første verdenskrig og medforfatter til "Hidden History: The Secret Origins of the First World War" [5] ("Skjult historie: Den hemmelige baggrund for første verdenskrig").”

GERRY DOCHERTY:

”Rhodes havde pengene, og han havde kontaktpersonerne. Han var en stor Rothschild-mand, og hans minedriftsformue var rent ud sagt umådeligt stor. Han ønskede at blive forbundet med Oxford, fordi Oxford som et videnskabeligt universitet gav ham både status og magt. Faktisk var denne magt centreret et meget hemmeligt sted ved navn "All Souls College". Man finder stadig mange henvisninger til All Souls College og "folk bag forhængen" og sådanne sætninger [som] "magt bag troner". Rhodes var en centralt vigtig person, idet han faktisk investerede penge i at opbygge et netværk af ligesindede med stor indflydelse.”

Rhodes var ikke tilbageholdende med hensyn til sine ambitioner, og hans intention om at danne en sådan gruppe blev kendt af mange. Gennem sit korte liv diskuterede Rhodes sine hensigter åbent med mange i sin omgangskreds, der ikke overraskende - tilfældigvis var blandt de mest indflydelsesrige figurer i datidens britisk samfund. Mere bemærkelsesværdigt var det, at dette hemmelige selskab, - som skulle udøve sin magt bag tronen, - slet ikke var nogen hemmelighed. New York Times offentliggjorde endog en artikel, der diskuterede gruppens grundlæggelse i udgaven af avisen fra d. 9. april 1902, kort efter Rhodes' død.

Artiklen, der bar overskriften "Mr. Rhodes' ideal for angelsaksisk storhed" [6] og den bemærkelsesværdige underoverskrift; "Han mente, at et rigt hemmeligt

samfund bør arbejde for at sikre verdensfreden og en britisk-amerikansk føderation", - opsummerede denne sensationelle plan ved at bemærke, at Rhodes' ide om udviklingen af den engelsktalende race var grundlaget for "et samfund, der er kopieret fra jesuitterne, hvad angår organisation." Det noteres, at hans vision omfattede at forene "USA's nationalforsamling og vores underhus for at opnå verdensfred." Artiklen citerer Rhodes for at sige: "Det eneste, der gør det muligt at føre denne ide ud i livet, er et hemmeligt samfund, der gradvist absorberer verdens rigdom." Denne ide er nedfældet sort på hvidt i en række testamenter, som Rhodes skrev

gennem hele sit liv, testamenter, der ikke blot udlagde hans plan om at skabe et sådant samfund og afsatte midlerne til at gøre det, men endnu mere bemærkelsesværdigt blev indsamlet i et bind [7], der blev offentliggjort efter hans død af hans medsammensvorne, William T. Stead.

RICHARD GROVE:

”Rhodes havde ingen børn, havde ikke giftet sig og døde i en ung alder. Så Rhodes efterlod sine mange penge til forskellige velgørere og udpegede forskellige eksekutorer. Alt dette blev beskrevet i et meget detaljeret og velkendt sidste testamente, hvoraf der var flere forskellige udgaver. Så i 1902 dør Cecil Rhodes. Der er udgivet en bog, der indeholder hans sidste vilje og testamente. Den person, der skrev bogen, William T. Stead, stod i spidsen for en britisk publikation kaldet "The Review of Reviews" [8]. Stead var en del af Rhodes' Round Table-forening. Han var på samme tid en eksekutor for testamentet, og i dette testamente skriver Rhodes, at han begræder det britiske imperies tab af Amerika, og at de bør udforme et hemmeligt samfund med det specifikke mål at bringe Amerika tilbage i imperiet. Derefter nævner han alle de lande, som de skal medtage på denne liste for at opnå verdensherredømmet og for at få en engelsktalende union og en britisk race som den påtvungne kultur i alle lande rundt om i verden. Testamentet indeholder målet.

NewYorkTimes: "Mr. Rhodes's ideal of Anglo-Saxon Greatness", 9.4.1912. Foto: screenshot <<https://archive.4plebs.org/pol/thread/114246328/>>

Målet ændres løbende over en årrække og støttes og bruges til at vinde støtte. Og da han dør i 1902, er alt på plads. Der er finansiering, der er en plan, der er en dagsorden, der er arbejdsgrupper, og det hele starter og tager derefter fart. Snart derefter har vi første verdenskrig, og derefter har vi anden verdenskrig. Derefter igen har vi et århundrede med kontrol og slaveri, der faktisk kunne være blevet forhindret.”

Da dette ”hemmelige” samfund på tidspunktet for Rhodes’ død i 1902 besluttede at afsløre sig selv, gjorde de det under dække af fredens kappe. Det var kun, fordi de ønskede verdensfred, slog de fast, at de fra begyndelsen havde skabt deres gruppe, og det var kun af de mest ædle grunde, at de havde til formål ”gradvist at absorbere verdens rigdom.”

Men i modsætning til dette stilfærdige offentlige image var gruppen lige fra begyndelsen primært interesseret i krig. Faktisk var et af de første skridt, der blev taget af dette ”Rhodes Round Table” (som det også var kendt som) at manøvrere det britiske imperie ud i en krig i Sydafrika. Boerkrigen fra 1899-1902 skulle tjene et dobbelt formål: Den skulle forene Sydafrikas forskellige republikker og kolonier i en enkelt enhed under kejserlig, britisk kontrol og - ikke

”The proclamation of the German Empire”, Anton von Werner (1843-1915). Foto: public domain.

tilfældigt - bringe de rige gulddepoter i Transvaal-provinsen ind i kredsløb i aktieselskabet, British South Africa Company, som var kontrolleret af Rothschild/Rhodes. Gruppen stod ifølge egen indrømmelse helt og holdent bag krigen. Manden i spidsen for operationen var Sir Alfred Milner, en nært forbundet bekendt af Rhodes og medlem af det hemmelige samfunds indre cirkel, som på det tidspunkt var guvernør for Kapkolonien, der hørte under Storbritannien. Selv om han stort set er glemt i dag, var

Alfred Milner (senere 1. Viscount Milner) måske den vigtigste enkeltperson i Storbritannien i begyndelsen af det 20. århundrede. Fra Rhodes’ død i 1902 blev han den uofficielle leder af Round Table-foreningen og styrede dens operationer, idet han udnyttede den enorme rigdom og indflydelse i gruppens eksklusive medlemskab til sine egne formål. Hos Milner var der ikke noget samvittighedsnag eller moralske tømmermænd over de metoder, der anvendtes til at opnå disse mål. I et brev til Lord Roberts indrømmer Milner skødesløst at have stået bag og iværksat boerkrigen: ”Jeg igangsatte den krise, der var uundgåelig, før det var for sent. Det er ikke særligt pænt gjort, og i manges øjne er det ikke et særligt anerkendelsesværdigt stykke arbejde at have været primus motor bag det at starte en krig.”

Da Rhodes’ medsamsvorne og kollega, som medlem i det hemmelige samfunds inderkreds, William Stead, gjorde indsigelse mod krigen i Sydafrika, sagde Rhodes til ham [9]: ”Du skal støtte Milner i ethvert skridt, han måtte tage, der nærmer sig krig. Jeg sætter ingen begrænsninger. Jeg støtter Milner helt uden forbehold. Hvis han siger fred, siger jeg fred; hvis han siger krig, siger jeg krig. Uanset, hvad der sker, siger

jeg ditto til Milner.” Boerkrigen, der involverede ufatteligt brutalitet - inklusive 26.000 kvinder og børn i verdens første koncentrationslejre - sluttede som Rhodes og hans medvirkende havde til hensigt: Med at de tidligere adskilte dele af Sydafrika blev forenet under britisk kontrol. Og måske endnu vigtigere, ud fra det hemmelige samfunds perspektiv, efterlod det Alfred Milner som højkommisionær for den nye sydafrikanske Civil Service, en stilling, hvorfra han kunne oprette et team af opvakte, unge mænd, der stort set alle var uddannet på Oxford, og som ville fortsætte med at tjene gruppen og dens formål.

Og fra slutningen af boerkrigen og fremad er disse formål mere og mere centreret om opgaven med at eliminere, hvad Milner og Round Table-foreningen opfattede som den største trussel mod det britiske imperie: Tyskland.

GERRY DOCHERTY:

”Så i begyndelsen var det indflydelse - folk, der kunne påvirke politik, folk, der havde penge til at påvirke statsmændene - og drømmen. Drømmen om faktisk at knuse Tyskland. Dette var en grundlæggende tankegang for denne gruppe, når den mødtes.”

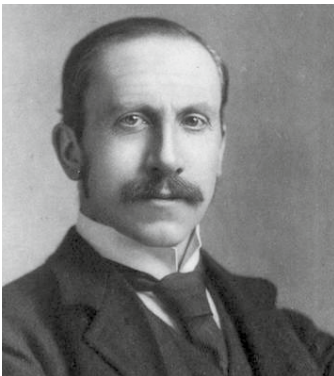
Tyskland. I 1871 forenede de tidligere adskilte stater i det mo-

”The Last Will And Testament Of Cecil Rhodes”, side 58-59. Foto: screenshot <<https://archive.org/details/RhodesCecilJohnTheLastWillAndTestamentOfCecilJohnRhodes/page/n63>>

derne Tyskland sig til et enkelt kejserrige under Wilhelm 1. Konsolideringen og industrialiseringen af et forenet Tyskland havde fundamentalt ændret magtbalancen i Europa.

Ved begyndelsen af det 20. århundrede befandt det britiske imperie sig i en situation, hvor det ikke alene skulle forholde sig til sine traditionelle franske fjender eller dets mangeårige russiske rivaler i forhold til overherredømmet over Europa, men også det tyske imperie, der var nyligt opstået. Økonomisk, teknologisk, endog militært; hvis tendensen fortsatte, ville det ikke vare længe, før Tyskland begyndte at konkurrere og endog overgå det britiske imperie. For Alfred Milner

Sir Alfred Milner, senere 1. Viscount Milner (1854-1925) indrømmer i et brev at have stået bag og iværksat boerkrigen. Foto: public domain.

og den gruppe, han havde dannet omkring sig ud af Rhodes' gamle Round Table-forening, var det indlysende, hvad der skulle gøres: Forvandle Frankrig og Rusland fra fjender til venner som en måde til at isolere og til sidst knuse Tyskland på.

Peter Hof, forfatter af bogen "The Two Edwards: How King Edward VII and Foreign Secretary Sir Edward Grey Fomented the First World War" [10] ("De to Edward'er: Hvordan Kong Edward 7. og udenrigsminister Sir Edward Grey anstiftede første verdenskrig").

PETER HOF:

"Ja, set fra det britiske perspektiv blev Tyskland, efter dets forening i 1871, meget hurtigt meget

Boer kvinder og børn i Britisk koncentrationslejr. Foto: public domain.

stærkt. Og med tiden bekymrede det briterne mere og mere, og de begyndte at tænke, at Tyskland repræsenterede en udfordring for deres verdensherredømme. Og langsomt, men sikkert kom de frem til beslutningen om, at Tyskland måtte konfronteres, ligesom de var kommet til samme beslutning med hensyn til andre lande, Spanien og Portugal og især Frankrig og nu Tyskland.

Tyske færdigvarer var marginalt bedre end Storbritanniens. De byggede skibe, der var marginalt bedre end Storbritanniens, og al den slags. Den britiske elite kom langsomt frem til beslutningen om, at Tyskland skulle konfronteres, mens det stadig var muligt at gøre det.

Det kunne måske ikke lade sig gøre, hvis de ventede for længe. Det blev baggrunden for, at den beslutning blev udkrystalliseret.

Jeg tror, at Storbritannien muligvis kunne have accepteret den tyske opdrift, men de havde noget, der var lige ved hånden, og det var den fransk-russiske alliance. Og de tænkte, at hvis de kunne tilslutte sig den alliance, så havde de mulighed for at besejre Tyskland hurtigt og uden for mange problemer. Og det er dybest set, hvad de gjorde."

Men at skabe en alliance med to af Storbritanniens største rivaler og vende den offentlige mening imod en af dens nærmeste kontinentale venner var ikke noget nem opgave. At gøre det ville kræve intet mindre, end at Milner og hans gruppe tog kontrol over pressen, militæret og hele det britiske imperies

diplomatiske maskineri. Og det er præcis, hvad de gjorde. Den første store kup fandt sted i 1899, mens Milner stadig var i Sydafrika for at starte boerkrigen. Det år afsatte Milner-gruppen Donald Mackenzie Wallace, der var direktør for The Times' udenlandske afdeling, og indsatte deres egen mand, Ignatius Valentine Chirol. Chirol, en tidligere medarbejder i udenrigsministeriet med intern adgang til embedsmændene dér, hjalp ikke kun med at sikre, at et af de mest indflydelsesrige presseorganer i imperiet ville fordreje alle internationale begivenheder til fordel for det hemmelige selskab, men han hjalp også med at forberede sin nære ven, Charles Hardinge, til at tage den afgørende vigtige stilling som ambassadør i Rusland i 1904, og - i 1906 - den endnu vigtigere stilling som permanent undersekretær i udenrigsministeriet. Med Hardinge havde Milners gruppe en fod i døren i det britiske udenrigsministerium. Men de havde brug for mere end bare en fod i døren, hvis de skulle frembringe deres krig med Tyskland. For at afslutte kuppet måtte de installere en af deres egne som udenrigsminister. Og med udnævnelsen af Edward Gray som udenrigsminister i december 1905 er det netop det, der skete. Sir Edward Gray var en værdifuld og betroet allieret for Milner-gruppen. Han delte deres anti-tyske indstilling og viste i sin vigtige stilling som udenrigsminister slet ingen skruper over at bruge hemmelige aftaler og uerkendte alliancer for yderligere at sætte scenen for en krig med Tyskland.

PETER HOF:

"Jeg mener, han blev udenrigsminister i 1905. Udenrigsministeren i Frankrig var naturligvis Delcassé, som var meget anti-tysk, og han var også meget passioneret omkring, at Alsace-Lorraine skulle indlemmes igen, så han og kongen kom særdeles godt ud af det med hinanden. Og Edward Gray delte denne anti-tyske følelse med kongen. - Jeg forklarede i min bog, hvordan han fik den holdning til Tyskland... Men i hvert fald havde han den samme holdning som kongen. Og Edward Gray anerkendte meget lidt den store rolle, som kongen spillede i den britiske udenrigspolitik. Han sagde, at dette samarbejde ikke var et problem, fordi han og kongen var enige om de fleste sager. Derfor arbejdede de så godt sammen."

Brikkerne begyndte allerede at falde på plads for Milner og hans kollegaer. Med Edward Gray som udenrigsminister, Hardinge som hans usædvanligt indflydelsesrige undersekretær og Rhodes' medlemsvorne, Lord Esher, installeret som stedfortrædende guvernør i Windsor Castle, hvor han havde kongens øre, og kongen selv, - hvis usædvanlige direkte indblanding i udenlandsk diplomati og hans kones eget had til tyskerne stemte helt perfekt med gruppens mål, - var den diplomatiske scene klar til dannelsen af tre Ententemagter - mellem Frankrig, Rusland og Storbritannien. Med Frankrig mod vest og Rusland mod øst havde Englands hemmelige diplomati støbt de to kæber i en skruestik, der ville knuse Tyskland.

Det eneste, der var nødvendigt, var en begivenhed, som gruppen kunne dreje til sin fordel for at forberede befolkningen på krig mod deres tidligere tyske allierede. Gang på gang i løbet af tiåret frem til "den store krig" forsøgte gruppens indflydelsesrige agenter i den britiske presse at vende hver eneste internationale hændelse til endnu et eksempel på tysk fjendtlighed.

Da den russisk-japanske krig brød ud, svirrede rygter i London om, at det faktisk var tysker-

Free21 laves af folket, for folket

– og vores vision er et globalt netværk af frivillige folk, der ønsker at give os en hånds-rækning til, at sparke begge ben væk under mainstreammedierne.

Free21 Oversættere

Er du sprogligt kyndig? Har du grundig kendskab til først og fremmest tysk eller engelsk?

Måske til norsk eller til svensk? Oversættere er især delethed efterlyst. Send os en mail og forhør dig om „jobbet“.

Free21 Researcher

Vores researchere tjeker links og kilders tilgængelighed samt disses faktuelle nøjagtighed.

Er du kritisk, skeptisk og har du til erfaring med i at gennemskue hvad der er troværdige kilder eller ej?

Så er du den helt rette for os.

Free21 Layoutere

Vores layoutere arbejder også i vores egne skabeloner, så alle artikler får samme grafiske udtryk – uanset sprog.

Vi mangler især, og det vil glæde os, at kunne tiltrække kreative layoutere med adgang til Adobe InDesign, min. vers. 4.

Brug kontaktformularen på www.free21DK.org

Herbert Henry Asquith (1852-1928)
Foto: public domain.

Edward Gray (1862-1933)
Foto: public domain.

Richard Haldane (1856-1928)
Foto: public domain.

ne, der havde ansporet fjendtlighederne. Teorien var, at Tyskland - i et forsøg på at antænde konflikter mellem Rusland og England, som for nylig havde indgået en alliance med japanerne, - havde pustet til krigsflammerne mellem Rusland og Japan. Sandheden var selvfølgelig næsten præcis det modsatte. Lord Lansdowne havde ført hemmelige forhandlinger med Japan, inden han underskrev en formel traktat i januar 1902. Da Japan havde opbrugt sine reserver på at opbygge militæret, vendte Japan sig til Cecil Rhodes' medsammensvorne, Lord Nathan Rothschild, for at få selve krigen finansieret [11]. Ved at afskære den russiske flådes adgang til Suezkanalen og høj kvalitets-kul, som de leverede til japanerne, gjorde briterne alt, hvad de kunne for at sikre, at japanerne ville knuse den russiske flåde og effektivt fjerne deres største europæiske konkurrent til Fjernøsten. Den japanske flåde blev endda bygget i Storbritannien [12], men disse fakta fandt ikke vej til pressen, der var kontrolleret af Milner.

Da russerne ”ved et uheld” skød på britiske trawlere i Nordøen i 1904, dræbte tre fiskere og sårede flere, blev den britiske of-fentlighed rasende. I stedet for at oppiske stemningen, forsøgte The Times og andre talerør for det hemmelige samfund i stedet at dække over hændelsen. I mellemtiden forsøgte det britiske udenrigsministerium skandaløst at skyde skylden for hændelsen på tyskerne og igangsatte en bitter pressekrig mellem Storbritannien og Tyskland.

De mest farlige provokationer i perioden var centreret omkring Marokko, da Frankrig - opildnet af hemmelige militære løfter fra briterne og støttet af den britiske presse - involverede sig i en række provokationer og gentagne gange brød løfter til Tyskland om, at Marokko ville forblive fri og åben for tysk handel. For hvert skridt jubledede Milners tilhængere både i regeringen og i den britiske presse for franskmændene og dæmoniserede enhver reaktion fra tyskerne, hvad enten den var virkelig eller imaginær.

GERRY DOCHERTY:

”I betragtning af, at vi lever i en verden med territorial ekspansion, var der et sammenfald af hændelser omkring Marokko og påstanden om, at Tyskland i hemmelighed forsøgte at overtage den britiske-franske indflydelse på Marokko. Og det var bogstaveligt talt nonsens, men det blev blæst op til en hændelse, og man sagde til folket: ”Forbered jer! I må hellere forberede jer på risikoen for krig, for vi vil ikke dikteres af den dér Kaiser-personage i Berlin!”

En af de episoder, - som jeg må lave en reference til for at have den korrekte dato, - angik en trussel. Altså, den blev skildret som en trussel. Det var ikke mere en trussel, end en flue ville være det, hvis den kom ind på dit værelse i dette øjeblik... Man havde observeret en kanonbåd ud for Afrikas kyst. Og det blev påstået, at dette var et tegn på, at Tyskland faktisk ville have en dybtvandshavn, og at de ville bruge den som springbræt til

at afbryde britisk skibsfart. Da vi undersøgte det, opdagede Jim og jeg, at størrelsen på den såkaldte kanonbåd var fysisk mindre end Kongen af Englands kongeyacht. Hvabehar? Men historien har skildret dette som en stor trussel mod det britiske imperie og dets ”maskulinitet”, om du vil, - for det er sådan, de så sig selv.”

I sidste ende gik den marokkan-ske krise over uden krigsførelse, fordi på trods af Milners og hans kollegers bestræbelser var det personer, der „kunne holde hovedet koldt”, som regerede. Ligeledes forfaldt Balkanstaterne til krigsførelse i årene før 1914, men Europa som helhed blev ikke trukket med i det. Men, som vi siden erfarede, fik medlemmerne af Round Table i den britiske regering, i pressen, i militæret, i økonomien, i industrien og i andre positioner med magt og indflydelse, efterhånden deres ønske opfyldt: Franz Ferdinand blev myrdet og i løbet af en måned blev fælden af diplomatiske alliancer og hemmelige militære aftaler, der var blevet så omhyggeligt forberedt, udløst. Europa var i krig.

Set i bakspejlet er det rænkespil, der førte til krig, et perfekt eksempel på, hvordan magt faktisk udspringer sig i samfundet. De militære aftaler, der forpligtede Storbritannien - og i sidste ende verden - til krig, havde intet at gøre med valgte parlamenter eller repræsentativt demokrati. Da den konservative premierminister, Arthur Balfour, trådte tilbage i 1905, sikrede dygtige politiske manipulationer, at medlemmer af Round Table, herunder Herbert

Henry Asquith, Edward Gray og Richard Haldane - tre mænd, som den liberale leder, Henry Campbell-Bannerman [13], privat anklagede for „Milner-tilbedelse”, - gled gnidningsløst ind på nøgleposter i den nye liberale regering og fortsatte strategien om at omringe Tyskland uden at sætte en fod forkert.

Faktisk blev detaljerne om Storbritanniens militære forpligtelser over for Rusland og Frankrig, og endda selve forhandlingerne, bevidst holdt skjult for parlamentsmedlemmer og endda medlemmer af kabinettet, der ikke var med i det hemmelige samfund. Det var først i november 1911 [14], hele seks år inde i forhandlingerne, at premierminister Herbert Henry Asquiths kabinet begyndte at høre om detaljerne i disse aftaler; - aftaler, der gentagne gange blev officielt benægtet i pressen og i Parlamentet [15]. Det er sådan, sammensværgelsen fungerede: Effektivt, roligt og overbevist om retfærdigheden af deres sag, helt ufølsom over for, hvordan de opnåede deres mål. Det er denne klike, og ikke gerninger udført af en sammensværgelse i Sarajevo, som vi kan give skylden for den første verdenskrigs virkelige oprindelse, med de ni millioner døde soldater og syv millioner døde civile, der er stablet i dens kølvand. Men for denne klike var 1914 blot begyndelsen på historien. I overensstemmelse med deres ultimative vision om en samlet angloamerikansk verdensorden var juvelen i Milner-gruppens krone at involvere USA i krigen; at forene Storbritannien og Amerika i deres besejring af den tyske fjende. På den anden side af Atlanterhavet var det næste kapitel i denne skjulte historie kun lige ved at begynde.

FORTSÆTTES ...

Kilder:

[1] Full text of „History of Buffalo and Erie County, 1914-1919”. Compiled by Daniel J. Sweeney, Edito. Published by Committee of One Hundred. Finley H. Greenj., Chairman. Under authority of

The City of Buffalo 04.07.1919. <<https://archive.org/details/historyofbuffalo01sweel/page/n7>>

[2] Professor Carroll Quigley: „The Anglo-American Establishment. From Rhodes to Cliveden.” 08.01.1981, Books In Focus, Inc. side 3. Published by New York, N.Y.: ISBN13 2940025650058, <<https://www.corbettreport.com/cache/rhodescircles.pdf>>

[3] “The Rhodes Colossus”, article on www.en.wikipedia.org. <https://en.wikipedia.org/wiki/The_Rhodes_Colossus>

[4] Richard Grove on www.tragedyandhope.com <<https://tragedyandhope.com/richard-grove/>>

[5] Gerry Docherty and Jim Macgregor: “First World War Hidden History”. 20.2.2018 - 24.4.2018 on <<https://firstworldwarhiddenhistory.wordpress.com/>>

[6] NewYorkTimes: „Mr. Rhodes’s ideal of Anglo-Saxon Greatness.” 09.04.1902 on <<https://timesmachine.nytimes.com/timesmachine/1902/04/09/101945773.pdf>>

[7] Cecil Rhodes, 1853-1902 and W. T. Stead (William Thomas), 1849-1912: „The last will and testament of Cecil John Rhodes”: with elucidatory notes to which are added some chapters describing the political and religious ideas of the testator”. Introduction. Publisher: London: “Review of Reviews” Office, Norfolk Street, W.C. 04.06.1902 on <<https://archive.org/details/lastwilltestamen00rhodiala/page/n7>>

[8] London: „Review of Reviews” Office on www.en.wikipedia.org <https://en.wikipedia.org/wiki/Review_of_Reviews>

[9] Cecil Rhodes, 1853-1902 and W. T. Stead (William Thomas), 1849-1912: „The last will and testament of Cecil John Rhodes”: with elucidatory notes to which are added some chapters describing the political and religious ideas of the testator”. Page 106. Publisher: London: “Review of Reviews” Office, Norfolk Street, W.C. 04.06.1902. <<https://archive.org/details/lastwilltestamen00rhodiala/page/106>>

[10] Peter Hof: „The Two Edwards: How King Edward VII and Foreign Secretary Sir Edward Grey Fomented the First World War”. Published by Trine Day. 05.2018. ISBN 9781634241748.

[11] Richard Smethurst: „Takahashi Korekiyo, the Rothschilds and the Russo-Japanese War, 1904-1907” on www.rothschildarchive.org <<https://www.rothschildarchive.org/materials/ar2006japan.pdf>>

[12] David C. Evans and Mark R. Peattie: „Kaigun: strategy, tactics, and technology in the Imperial Japanese Navy, 1887-1941”. Publisher Naval Institute Press. 1997. ISBN 13: 978-0-87021-192-8.

[13] John Marlowe. „Milner: apostle of empire: a life of Alfred George the Right Honourable Viscount Milner of St. James’s and Cape Town, GCB, GCMG (1854-1925)”. Publisher: Hamish Hamilton Ltd; 1976. ISBN 978-0241894330

[14] Gerry Docherty og Jim Macgregor. „Hidden History: The Secret Origins of the First World War”. Publisher Mainstream Publishing. 04.07.2013. ISBN 1780576307 <<https://www.corbettreport.com/cache/nov1911.pdf>>

[15] „Sir Edward Grey’s Statement”. 27.11.1911. The Prime Minister (Mr. Asquith) § 106. ©UK Parliament <https://api.parliament.uk/historic-hansard/commons/1911/nov/27/sir-edward-grey-statement#column_106>

Forfatter:

James Corbett

har boet og arbejdet i Japan siden 2004. I 2007 startede han websitet, „The Corbett Report” som et frirum for uafhængig, kritisk analyse af politik, samfund, historie og økonomi. Han har sidenhen skrevet, optaget og redigeret tusindvis af timer af lyd- og videoudsendelser til websitet, inklusiv podcasts og adskillige faste onlinevideoer. Hans arbejde findes på adskillige websider, og hans videoer er alene på YouTube blevet set over 50.000.000 gange. Hans satire om uoverensstemmelser i den officielle forklaring omkring 9/11; “9/11: A Conspiracy Theory”, blev offentliggjort på nettet den 11.09.2011, og er indtil nu blevet set næsten tre millioner gange. For yderlig information om Corbett og hans baggrund; lyt til

www.corbettreport.com

Denne tekst blev første gang offentliggjort på www.corbettreport.com den 11.11.2018 under følgende URL: <<https://www.corbettreport.com/the-wwi-conspiracy/>>

<<http://www.free21.org/?p=32539>>

Interesseret i et Free21 papir-magasin på dansk?

Send en mail via kontaktformularen på www.Free21DK.org